

Flora HARDING

Prințesa poporului

Traducere din limba engleză de
Mădălina Voicu

Editura Paralela 45

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mugur Butuza
Corectură: Maria Cramarenco
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Ilustrația copertei: lavendertime/shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARDING, FLORA

Prințesa poporului / Flora Harding ; trad. din lb. engleză de Mădălina
Voicu. - Pitești : Paralela 45, 2024
ISBN 978-973-47-4212-7

I. Voicu, Mădălina (trad.)

821.111

People's Princess
Flora Harding

Copyright © Flora Harding 2022

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Capitolul unu

Palatul Buckingham, martie 1981

Vântul suflă puternic spre zidurile Palatului Buckingham, lovind cu stropi violenți de ploaie în fereastra de unde Diana privește în jos, către bulevardul The Mall. Câțiva turiști încăpățânați se adăpostesc lângă porțile curții interioare și continuă să facă poze, în ciuda vremii.

Oare o văd? se întreabă Diana. Și dacă da, oare își dau seama că silueta singuratică de la fereastra de la etajul al doilea e chiar ea, Lady Di; viitoare Prințesă, viitoare Regină, fata care l-a convins în cele din urmă pe Prințul de Wales cel precaut să o ceară de soție?

Diana oftează ușor, lasă perdeaua să cadă și se întoarce în camera de zi. Pe canapea sunt împrăștiate cărți, iar măsuta de cafea e plină de căni de cafea și castroane goale de cereale. Le duce la bucătărie, le spală și le așază ordonat lângă chiuvetă. Cameristele o să se ocupe și ele de treaba asta, dar pe Diana nu o deranjează să facă puțină curățenie. De fapt, chiar i-a plăcut să fie pentru o vreme menajera surorii ei, Sarah.

Măcar are ceva de făcut.

Publicul presupune că locuiește cu Regina-mamă la Casa Clarence, dar de fapt i s-a pus la dispoziție un apartament la etajul unde sunt dormitoarele copiilor din Palatul Buckingham. Ideea a fost să aibă puțină intimitate. Inițial, Diana a fost foarte încântată de propunere. Nu o deranjează că aceste camere au fost destinate la început dădacelor și guvernantelor și sunt mai mici decât celelalte camere din palat. Are propria cameră de zi, un dormitor și o baie și se poate folosi de bucătăria din

camera copilului. Iar apartamentul lui Charles e pe același culoar. În fine, la același etaj. La nici cinci minute distanță.

Avea să fie perfect; în felul ăsta, vor avea ocazia să se cunoască mai bine, acum că logodna lor a fost anunțată oficial.

La început, Palatul Buckingham părea un refugiu de liniște și siguranță după frenezia cameramanilor care o așteptau în fața apartamentului ei din Coleherne Court*. Țăcăniturile ca de mitralieră ale camerelor foto o făceau să tresară, iar obiectivele masive care se focalizau neconștient asupra ei o făceau să se simtă vulnerabilă și expusă. Abia aștepta să scape de ei.

Și acum...

Diana oftează din nou și se aruncă pe canapea, împingând indispusă cărțile pe care ar trebui să le citească pentru a înțelege rolul unei consoarte regale.

Logodna cu Prințul de Wales ar fi trebuit să fie mai antrenantă decât este, se gândește întristată.

Și chiar a fost la început, Diana recunoaște în sinea ei. Momentul când a stat pe treptele din grădina palatului, mâna caldă a lui Charles pe umărul ei, uriașul safir de pe deget, își amintește că era amestecată de triumf. N-o fi având ea o diplomă de liceu, dar ea, Diana Spencer, a reușit să-l cucerească pe cel mai râvnit burlac din lume!

E drept că interviul de după anunțul oficial a fost oarecum derutant. Reporterii au pus niște întrebări stupide. *Ești îndrăgostită?* Diana își dă ochii peste cap când își amintește. Ce-ar fi trebuit să răspundă? Nu s-ar căsători dacă n-ar fi îndrăgostiți unul de celălalt, nu-i așa? Sigur, răspunsul lui Charles – „Ce-o mai fi însemnând și asta, *să fii îndrăgostit!*“ – a fost cam ciudat, dar el chiar o iubește, Diana e convinsă de asta. Doar că nu e o persoană exuberantă.

Și ea îl iubește pe el. Firește că îl iubește. E un bărbat extraordinar. Când a cerut-o în căsătorie, la Windsor, i-a sugerat să se gândească la propunere cât timp era în Australia cu mama ei, dar ea a acceptat fără nicio ezitare. „Te iubesc foarte mult,“ i-a spus. „Te iubesc *foarte* mult.“

* Bloc de locuințe în districtul londonez Earl's Court, unde Diana Spencer a deținut un apartament în care a locuit între 1979 și 1981. (*N. red.*)

Apoi Charles a spus: „Ce-o mai fi însemnând și iubirea.“

Diana se încruntă amintindu-și. E ciudat că a spus-o de două ori, își dă seama acum, privind în urmă. Ce-a vrut să spună?

Ce *înseamnă*, până la urmă, iubirea?

O neliniște îi cuprinde ceafa, ca o gheară rece, dar alungă iritația această senzație când se ridică în picioare. E doar plictisită.

Adevărul e că viața la palat nu e atât de idilică cum se aștepta. Când logodna a fost anunțată oficial, presa a fost atât de entuziastă, încât viața la Coleherne Court a devenit insuportabilă. Diana și-a petrecut noaptea aceea cu Regina-mamă* la Casa Clarence. A îndurat o seară destul de plictisitoare cu bătrânii – bunica lui Charles, bunica ei, Lady Fermoy, și secretarul personal al Reginei-mamă –, dar ei s-au dus la culcare devreme și pe Diana au lăsat-o să se plimbe prin Casa Clarence, trecându-și degetele absentă peste statuetele din Coridorul Ecvestru până când pajul Reginei-mamă, un bărbat blajin, a invitat-o în biroul lui ca să bea un pahar împreună. Diana își amintește cât de recunoscătoare s-a simțit pentru compania lui. Într-un colț, avea o bicicletă pliabilă cu care a făcut ture dus-întors pe culoar, râzând și cântând: „Mă căsătoresc cu Prințul de Wales! Mă căsătoresc cu Prințul de Wales!“

Și ce ușurare a fost să se știe logodită irevocabil. Gata cu așteptatul lângă telefon. Gata cu întrebările dacă el *o va* sau *n-o va*. Diana a știut tot timpul că era destinul ei să se căsătorească cu Charles, doar că nu fusese sigură dacă și Charles știa asta.

Dar acum e sigură, își reamintește Diana. Trăiește o poveste ca-n basme. Și-a găsit prințul și e hotărâtă să fie cea mai bună prințesă și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți, exact așa cum se întâmplă în romanele de dragoste pe care le adoră.

Sperase că, locuind sub același acoperiș, ea și Charles vor putea petrece mai mult timp împreună și, da, că se vor putea cunoaște mai bine înainte de nuntă, dar Charles nu e aproape niciodată acolo. Programul său e plin de evenimente.

* Soția regelui George al VI-lea, regină a Regatului Unit între 1936 și 1952. Mama reginei Elisabeta a II-a, care este numită Regina în tot romanul. (*N. red.*)

— Nu le pot anula pur și simplu, Diana, i-a atras atenția când l-a întrebat dacă pot face ceva împreună. Majoritatea sunt stabilite de mai mult de un an și sunt planificate minut cu minut.

— Nu apuc să te văd deloc, s-a bosumflat Diana.

— Sue Hussey va avea grijă de tine, a spus Charles, dar Diana își dădea seama că atenția lui era deja îndreptată asupra documentelor de pe birou. Îți va arăta cum stau lucrurile. Și Oliver se va îngriji de tine.

Oliver Everett e asistentul ei, detașat de la biroul lui Charles. E amabil, dar e evident că i s-a cerut să o pregătească pe Diana pentru noul ei rol, iar ea e indignată de faptul că el nu o consideră capabilă. Și ce dacă nu știe cine a fost soția lui Eduard al VII-lea? Nu vrea să-și petreacă timpul citind cărți plictisitoare de istorie despre prințesele de Wales din trecut. Oliver i-a dat un teanc de cărți pe care până acum Diana a refuzat categoric să le citească. Sincer, nu s-a lăsat de școală la șaisprezece ani ca să ajungă să facă teme acum!

Nu că ar fi multe alte lucruri de făcut. Diana se duce înapoi în bucătărie și își pune fulgi de porumb într-un castron, apoi își aduce aminte de dietă și îi bagă înapoi în cutie cât poate de bine. A fost un șoc când s-a văzut la televizor după interviul acela îngrozitor. Costumul albastru cu lavaliera aceea oribilă a fost o greșeală – de ce s-a lăsat convinsă de mama ei? –, o făcea să pară atât de dolofană și rotundă, încât Diana a trebuit să se abțină din răsuputeri să nu plângă în fața Reginei, care a urmărit interviul împreună cu ei. E *hotărâtă* să slăbească înainte de nuntă.

Prin urmare, gata cu fulgii de porumb. Se gândește cu vinovăție la castronul pe care îl mâncase mai devreme. Măcar de nu i-ar fi atât de foame. Și de n-ar fi atât de plictisită.

Mai e mult până când începe *Crossroads*.^{**}

Își amintește cu nostalgie de apartamentul ei și de serile în care chicotea și bârfea cu celelalte fete, cu picioarele pe brațul fotoliului. Televizorul era pornit, dresurile se uscau pe calorifere, organizau petreceri și puneau la cale farse. Îi e dor de zilele de la grădiniță sau de perioada când

^{*} Rege al Regatului Unit din 1901 până la moartea sa, în 1910. Fiu și succesor al Reginei Victoria. (N. red.)

^{**} Serial britanic, difuzat pe ITV în perioada 1964-1988. (N. tr.)

avea grijă de Patrick Robertson, care era un dulce – îi e dor chiar și de perioada când îi curăța baia lui Sarah. Atunci n-avea timp să se plictisească.

Le-ar putea suna pe fete chiar acum, dar, după marele ei triumf, cum le-ar putea spune că îi e dor de ele, că apartamentul dezordonat i se pare acum un adăpost mai sigur decât palatul? Diana nu-și poate imagina nici cum ar fi să le sune pe surorile ei. Jane e căsătorită cu un angajat al Curtii și s-a acomodat foarte bine în mediul acesta. Diana nu vrea să admită că se simte un pic intimidată, iar în ceea ce o privește pe Sarah... La un moment dat, sora ei cea mare sperase și ea să pună mâna pe Charles, iar Diana n-ar recunoaște niciodată că viața ei nu e perfectă acum că a triumfat acolo unde a eșuat Sarah.

Negăsindu-și liniștea, Diana se întoarce în camera de zi, unde rămâne în picioare, indecisă. Trebuie să facă puțină mișcare, dar, când încearcă să iasă din palat, ofițerul ei de securitate se ține de ea ca scaiul. O deranjează teribil. Nu mai departe decât ieri a încercat să plece la cumpărături singură. Ceea ce însemna să iasă fără să fie văzută și s-a simțit ridicol, de parcă ar fi vrut să evadeze. A reușit să ajungă la mașina parcată în curtea interioară, dar, înainte să apuce să introducă cheia în contact, el s-a și strecurat pe locul pasagerului, și-a pus centura de siguranță și a întrebat-o unde merge.

— În oraș, i-a răspuns Diana.

— Nu puteți pleca fără mine, mă tem, a spus ofițerul, fără să pretindă măcar că-i pare rău.

Sigur, ar lăsa-o să se plimbe singură în incintă, trebuie să recunoască, dar locul e monoton chiar și în momentele cele mai bune, cu atât mai mult pe vremea asta. Poate dacă s-ar plimba prin palat, pe culoarele sale lungi? Dar ar fi atât de plictisitor...

Dar dacă... Diane i se luminează fața când își amintește că și-a adus rolele de la apartamentul ei. Nu mai știe de ce le-a aruncat într-o cutie care încă mai stă nedesfăcută în dulap, dar sunt acolo, e sigură de asta.

Animată de un entuziasm subit, scoate prin cutie până când găsește rolele și le scoate cu un râs triumfător.

De ce nu? Culoarele nesfârșit de lungi ar fi perfecte pentru niște ture cu rolele. Ar fi distractiv!

Sare în picioare, se duce la ușa apartamentelor sale și se uită pe hol. Exact cum se gândea, nu e nimeni prin preajmă. Palatul Buckingham e întotdeauna așa: nu e un cămin, ci o clădire cu apartamente exclusiviste; e cartierul general al familiei regale atunci când organizează evenimente, nu locuința în care *trăiesc*. Și-atunci cui să-i pese că se plimbă ea cu rolele pe culoare?

Angajaților Curții, normal. Diana zâmbește în timp ce își strânge rolele pe gleznă, imaginându-și expresiile lor oripilate dacă o vor vedea trecând în viteză pe covoarele roșii. Ei, și ce dacă n-au să fie de acord? E vremea ca Palatul Buckingham să fie puțin scuturat din amortire.

Capitolul doi

Diana pornește, picioarele ei lungi împingând ușor când într-o parte, când în cealaltă, rolele alunecă fără zgomot pe covorul roșu care se întinde la nesfârșit. Ajunge foarte rapid într-un capăt de culoar unde aproape se ciocnește de o menajeră care duce în brațe un teanc de lenjerii.

— Vai... scuze!

Diana chicotește și se îndepărtează, lăsând-o pe menajeră cu gura căscată, în urma ei.

Se dă cu rolele în Palatul Buckingham! Diana râde cu poftă de absurdul situației. Impertinența gestului e palpitanță, ca și conștientizarea că absolut toată lumea – probabil, chiar și Charles – ar muștra-o dacă ar ști ce face. Dar se simte din nou ea însăși. S-a complăcut să fie „Di cea timidă”, când de fapt ea nu e deloc așa. E haioasă și amuzantă și știe ce vrea și e mereu în căutarea unor noi aventuri.

Încântată, trece în viteză prin fața ușilor închise, pe lângă vase prețioase de porțelan așezate pe mese elegante, poleite cu aur, pe lângă statui de marmură și ceasuri sofisticate. Strămoșii lui Charles o privesc de pe pereți cu ochi bulbucați și expresii lugubre, apăsați de povara regalității.

Trece pe lângă doi valeți care nu reușesc să-și ascundă zâmbetele când sar într-o parte de pe covor, iar ea le face veselă cu mâna. Un membru mai în vârstă al personalului îi face loc, rigid și dezaprobator, așa că ea își flutură degetele și în direcția lui, simțindu-se prea bine ca să se oprească. Merge din ce în ce mai repede, alunecând pe coridoarele lungi și făcând curbe riscante, până când fețele din nenumăratele portrete se distorsionează, iar când în cele din urmă se oprește, zâmbește larg, gâfâind din cauza efortului.

Se pomenește în fața unui portret de femeie tânără cu un chip luminos și o expresie jovială. Decolteul adânc lasă la vedere un piept voluptuos, iar părul e aranjat într-un stil pe care Diana îl asociază cu eroinele de pe copertele romanelor Barbarei Cartland despre perioada Regenței*, strâns într-un coc înalt și cu bucle de-o parte și de alta a feței. Trebuie să fie una dintre multele amante regale, se gândește Diana, dar când se apropie să se uite mai bine, făcând echilibristică pe role, vede că pe plăcuța de sub tablou scrie: Prințesa Charlotte de Wales.

Deci nu o amantă, ci o prințesă, cum va fi și ea. Diana n-a mai auzit de ea până acum, dar, în fine, istoria n-a fost niciodată materia ei preferată. Și nici matematica, sau engleza, sau geografia, sau oricare din materiile care o plictisau atât de mult la școală, recunoaște Diana în sinea ei.

Oare Charlotte s-a căsătorit cu un Prinț de Wales, așa cum o va face Diana? A fost și ea ținută ascunsă înainte de nuntă cum e ținută acum Diana? A fost și ea plictisită și singură?

Charlotte nu pare plictisită. Arată de parcă și ea ar fi patinat pe role prin palat dacă ar fi avut ocazia.

Diana se răsucesce pe role și-și ia avânt cu sentimentul nelămurit că și-a găsit o prietenă.

*

Vrea să se ducă din nou să vadă portretul lui Charlotte, dar toate coridoarele arată la fel și a uitat unde se oprișe. Abia când merge cu Charles în zona apartamentelor Reginei – unul din rarele momente când sunt împreună, singuri –, îl vede din nou.

— Ah! exclamă încântată.

Aproape că spune: *Aha, aici erai!*

— Cine a fost? îl întreabă pe Charles, care mersese mai departe, fără să-și dea seama că Diana se oprișe.

Charles se întoarce, se uită la tablou.

* Perioada din istoria Marii Britanii, cuprinsă între 1795 și 1837. În termeni legali, Regența a început abia în 1811, după adoptarea în același an a Legii regenței, și s-a încheiat în 1820, odată cu urcarea pe tron a Prințului de Wales, Prințul-regent, sub numele de George al IV-lea. (*N. red.*)

- E Prințesa Charlotte, îi răspunde.
- Știu, atâta lucru scrie, spune Diana oarecum nerăbdătoare. Dar cine a fost?
- Regina care n-a fost să fie. E o poveste tare tristă.
- De ce i se spune Prințesa Charlotte de Wales? A fost căsătorită cu vreun Prinț de Wales?
- Nu, nu, chiar a fost Prințesă de Wales.

Charles intră automat în rolul de profesor. Îi place când Diana îi pune întrebări.

— Tatăl ei a fost Prințul de Wales. A fost fiul cel mare al Regelui George al III-lea, iar când tatălui s-a îmbolnăvit*, a fost numit prinț-regent. De el amintesc Regent Street, Regent Park și așa mai departe. De fapt, când a fost încoronat sub numele de George al IV-lea, el a transformat clădirea asta în palat. Înainte, se numea Casa Buckingham.

Pe Diana nu o interesa istoria Palatului Buckingham.

- Dar ce voiai să spui cu Regina care n-a fost să fie?
- Dacă ar fi trăit, Charlotte ar fi ajuns regină. Era singurul copil al Prințului-regent. El s-a căsătorit cu Carolina de Braunschweig, dar mariajul lor a fost un dezastru de la bun început. Charlotte a fost concepută probabil chiar în noaptea nunții, dar se pare că aceea a fost ultima dată când au... Charles se oprește, amintindu-și, evident, de mult lăudata virginitate a Diane.

— Ultima dată când au avut relații intime? sugerează Diana.

— Da.

Charles își drege vocea.

— Nu se suportau unul pe celălalt și n-au mai avut alți copii, cu atât mai puțin un fiu, deci Charlotte trebuia să fie moștenitoarea tronului.

— Și de ce n-a devenit regină?

— A murit foarte tânără, înaintea tatălui și bunicului ei.

Diana privește către portret și la fața radiind de viață și bunădispoziție.

— Ah, biata Charlotte!

* Rege al Marii Britanii și Irlandei între 1760 și 1820. Începând cu anii 1780 a suferit intermitent de tulburări psihice. Cea mai severă dintre ele, în 1810, a provocat instaurarea regenței fiului său, viitorul George al IV-lea. (*N. red.*)

— Da, moartea ei a fost resimțită ca o tragedie națională. Era foarte îndrăgită și întreaga țară a fost în doliu când a murit. Poporul chiar o iubea, iar la moartea ei toată lumea a reacționat ca și cum ar fi pierdut un membru de familie. Chiar și cei mai săraci au purtat banderole negre.

Charles clatină din cap.

— E greu să-ți imaginezi că lumea s-ar comporta azi la fel.

— Ce trist, spune Diana.

— Moartea ei a produs și o criză a succesiunii, continuă Charles. Prințul-regent avea frați, dar niciunul din ei n-avea copii legitimi și toți erau cam în vârstă. Într-un chip cam lipsit de cuviință, s-au grăbit toți să se căsătorească. Rezultatul a fost nașterea Victoriei, care a devenit regină în locul lui Charlotte.

Charles își privește ceasul.

— Să mergem, nu se cade să întârziem la întâlnirea cu Regina.

Diana aruncă o ultimă privire peste umăr, spre portret, și îl urmează pe Charles pe coridor.

— Deci, dacă Charlotte n-ar fi murit, Victoria nu s-ar fi născut și nici tu n-ai mai fi existat?

Charles se arată surprins.

— Nu, presupun că nu.

Se uită la chipul gânditor al Dianei.

— Dacă te interesează povestea lui Charlotte, întrebă-l pe Oliver. El, cu siguranță, știe mult mai multe.

*

— Prințesa Charlotte de Wales? se încruntă Oliver.

— Prințul de Wales a spus că tu ar trebui să știi mai multe despre ea.

— Mi-e teamă că nu știu, răspunde Oliver încet. Dar cred că știu pe cineva care știe.

Două zile mai târziu, el îi telefonează Dianei și o întrebă dacă poate coborî la parter, la biroul Prințului de Wales.

— E cineva aici pe care ți-ar plăcea s-o cunoști.

O femeie mică și îndesată o așteaptă cu Oliver într-o sală de ședințe care i se pare minunat de liniștită după țărâitul neîntrerupt al

telefoanelor și atmosfera de activitate febrilă ce domnește în birourile unde se organizează nunta regală.

— Amelia Bell e istoric, explică Oliver. Lucrează la arhivele regale de la Castelul Windsor.

— Aha.

Puțin încurcată, Diana strânge mâna fermă a Ameliei și-i zâmbește. Ce legătură au arhivele de la Castelul Windsor cu ea?

— Amelia a găsit un jurnal care i-a aparținut Prințesei Charlotte de Wales, ascuns într-o grămadă de alte hârtii, continuă Oliver și Diana se îndreaptă de spate, dintr-odată interesată.

— *Serios?*

— Da, a fost o descoperire norocoasă, spune Amelia. Se întâmplă foarte rar să găsești ceva atât de intim scris de un membru al familiei regale din perioada aceea. Tot anul trecut am transcris jurnalul. N-a fost cea mai ușoară sarcină pentru că ortografia ei era îngrozitoare, adaugă cu un zâmbet inexpresiv. Încă nu e gata de publicare, dar dacă vă interesează povestea ei, puteți citi transcrierea mea.

Face semn cu capul spre un dosar banal de pe masă.

— Oh... mulțumesc!

Diana scoate un scaun de sub masă și se așază, trăgând dosarul către ea.

— I-am văzut portretul, mărturisește. Mi s-a părut o figură interesantă și... amuzantă.

— Da, cred că așa era, spune Amelia tocmai când Oliver se retrage mormăind o scuză. Cu siguranță era neastâmpărată și predispusă să se îndrăgostească de cei mai nepotriviți bărbați.

— Chiar așa? Vorbim de perioada Regenței, nu? De vremea lui Jane Austen și-altele asemenea? Aveam impresia că tinerele de atunci nu aveau libertatea de a se comporta necuviincios.

— Adevărat, cele mai multe dintre fetele tinere erau cel mai probabil crescute foarte strict, dar Charlotte a avut parte de o educație neobișnuită, foarte diferită de aceea a unei prințese. Părinții săi se detestau, iar ea a locuit separată de ei, în propria ei casă.

— Biata de ea! Cred că era îngrozitor de singură.

— Era foarte apropiată de servitori, care au fost pentru ea o adevărată familie, spuse Amelia. A avut guvernante și dascăli, bineînțeles, dar nu aveau autoritatea de a o corecta. Era totuși moștenitoarea tronului. Drept urmare, n-a învățat niciodată să se comporte cu grația unei prințese. Vorbea prea direct, râdea prea tare și țopăia în loc să meargă. Nu era nimic prețios la Prințesa Charlotte! Și-apoi nici părinții nu i-au dat un exemplu bun. Carolina* – mama ei – a fost o prințesă germană, însă necioplită și vulgară, iar Prințul-regent nu o suporta. Zicea că e murdară și că miroase a brânză veche – dar nici el nu era vreun model de frumusețe, adăugă Amelia ironic. A ajuns grotesc de gras și era imobilizat de gută mai tot timpul. Era un război deschis între el și Carolina, care încă mai era Prințesă de Wales, iar biata Charlotte era prinsă la mijloc, o unealtă pentru ambii părinți – deși niciunuia nu părea să-i pese de ea câtuși de puțin.

Biata Charlotte, se gândește Diana cu compasiune. Știe ce înseamnă să crești cu părinți care se războiesc.

— Prințesa Carolina avea un stil de viață scandalos, dar publicul avea multă înțelegere pentru ea, căci Prințul-regent se purta atât de urât cu ea, spune Amelia. Cu toate astea, nici ea nu s-a comportat bine cu fiica ei. Charlotte tânjea după afecțiune și atenție și a fost o pradă ușoară pentru bărbați fără scrupule, precum căpitanul Charles Hesse, un ofițer cu care se întâlnea des în casa mamei ei. Carolina a încurajat cât a putut relația lui Charlotte cu Hesse, intermediind corespondența lor și aranjându-le întâlniri. O dată chiar i-a încuiat pe cei doi în dormitorul ei și le-a spus să se simtă bine împreună, ceea ce nu e deloc ceva la care te aștepti de la o mamă grijulie, mai ales că se spunea că Hesse era și amantul ei.

— Uf..

— Întreaga poveste a fost extrem de neplăcută, confirmă Amelia, văzând expresia dezgustată a Dianei. Chiar este incredibil că Charlotte a ieșit așa bine cum a fost. Poate că era prea impulsivă și nonconformistă pentru o societatea elegantă, dar era caldă și generoasă și dona o mare parte din mica ei dotă operelor de caritate. Era cu siguranță foarte

* Carolina de Braunschweig-Wolfenbüttel (1768-1821), Prințesă de Wales între 1795 și 1820 și Regină a Marii Britanii și Irlandei din 1820. Demnitarii care au anchetat zvonurile despre infidelitatea ei au ajuns la concluzia că erau nefondate. (N. red.)

îndrăgită de popor. Lumea era sătulă de bătrânul Rege George al III-lea, care înnebunise, și oamenii nu-l plăceau nici pe Prințul-regent din cauza extravaganței și a stilului de viață decadent, așa că Charlotte era speranța lor pentru viitor și chiar o dovedeau. Era ovaționată de fiecare dată când ieșea în public, iar tatăl ei manifesta o gelozie patologică față de popularitatea ei. Când a murit subit, tuturor li s-a părut că au pierdut un membru de familie drag. Nu s-a mai văzut un astfel de val de durere nici înainte și nici după Charlotte.

— Nu pot să cred că nimeni n-a mai auzit de ea până acum, spune Diana, încruntându-se.

— La vremea aceea, exista convingerea că Charlotte nu va fi uitată niciodată, dar... Amelia ridică din umeri. Timpul trece, continuă după un moment. Poporul și-a avut însă tânăra regină la încoronarea Victoriei*. Personal, cred că e nedrept, adaugă cu un zâmbet ușor jenat. E foarte neprofesionist din partea mea, dar cred că Charlotte ar fi fost o regină bună.

— Mulțumesc că mi-ai povestit despre ea.

Diana rămâne o clipă cu mâna pe dosar.

— Pot să-l păstrez ca să-l citesc?

— Sigur. E o copie, așa că puteți să-l țineți oricât de mult aveți nevoie.

Diana stă în fața portretului lui Charlotte, strângând dosarul la piept, și se gândește la ce i-a povestit Amelia. Pe chipul din portret, cu expresia sa vigilentă și cu buzele arcuite gata să zâmbească, nu se întrevede nimic din ceea ce probabil a fost o copilărie tristă și solitară și nicio premoniție a morții sale timpurii și tragice.

Simțind un entuziasm straniu la gândul de a o cunoaște mai bine pe Charlotte, Diana pleacă cu dosarul înapoi în camera de zi. Afară, plouă din nou, dar, de data asta, nu e nici plictisită, nici neliniștită. În schimb, se așază comod pe canapea, deschide dosarul și începe să citească.

* Fiica Prințului Edward, Duce de Kent, al patrulea fiu al regelui George al III-lea. Regină a Marii Britanii și Irlandei între 1837 și 1901. Din 1876, Parlamentul i-a acordat și titlul de Împărăteasă a Indiei. Domnia ei a coincis cu o perioadă de imense schimbări politice, industriale, economice și culturale, perioadă cunoscută drept Epoca victoriană. (*N. red.*)